Sony Niculescu în viaţa de toate zilele

Un footballist de clasă, dublat de un muzician de talent

Sony Niculescu, centru înaintaş al Unirii Tricolor, face parte dintre acele talente răzleţe produse de footballului bucureştean. Aprecierea noastră, cu privire la footballul bucureştean, deşi la prima vedere poate apărea exagerată şi oarecum nedreaptă, este însă cât se poate de întemeiată.

Repetăm însă: se face o mare confuzie. Căci una este chestiunea echipelor bucureştene, formate din jucători achiziţionaţi din Transilvania sau alte provincii ale României şi alta este problema footballului bucureştean, aflat, desigur, pe un drum de progres, dar neajuns încă, — oricât ar vrea să susţină unii, — la maturitatea footballului de dincolo de munţi.

In tripleta Unirei — Tricolor: Cârjan, Sony Niculescu şi Schileru.

Intr'adevăr, e vorba de o confuzie pe care o face opinia publică. O confuzie între comportarea echipelor din Bucureşti şi calitatea veridică a footballului bucureştean.

Spectatorul vede că Venus este una din echipele noastre fruntaşe şi atunci, fireşte, se grăbeşte să-şi dea verdictul: «footballul bucureştean este superior celui din Transilvania».

E şi firesc, de altfel, ca aceasta să fie situaţia: să nu se uite doar că footballul depe meleagurile bucureştene se poate uita cu ochi de copil la soccerul din Transilvania, cultivat acolo de zeci de ani de zile, în spiritul unei tradiţii definitiv cimentate.

Un talent veritabil

Am găsit utilă această paranteză, tocmai pentru a sublinia excelenta carte de vizită a lui Sony Niculescu, care poate fi numit printre veritabilele talente ale footballului bucureştean. Printre acele câteva talente: Bogdan, Cârjan, Stanciu, Brandabura, Petrescu, Zăinescu, Sucitulescu şi atât. Incolo, oricât de minuţios vom căuta, nu vom găsi un talent autentic, de structură pur bucureşteană. De naştere şi de viaţă bucureşteană.

Eri, împotriva C. F. R.-ului, Sony Niculescu, în care nădăjduim să avem într'o zi pe centrul inaintaş atât de necesar echipei noastre naţionale, a făcut un match slab. Nu l-am văzut, la nici un moment, executând unul din driblingurile sale rafinate sau una din trecerile de balon, care l-au divulgat, în repetate rânduri, ca pe un veritabil talent, dotat cu stofă de mare jucător.

Un match slab nu însemnează însă nimic. Nu e o sentinţă. Acelaş Sony Niculescu a furnizat Duminică, împotriva Gloriei, o partidă minunată şi tot el poate entuziasma publicul în viitorul match al Unirii Tricolor.

Ceeace merită să fie subliniat este faptul că figurează, cu titluri justificate, printre cei mai buni jucători ai Diviziei Naţionale şi că, mai cu seamă în lumea footballului strict bucureştean, Sony Niculescu are o situaţie de autentică vedetă, de autentic talent.

Violoncelist

In viaţa de toate zilele, Sony Niculescu este violoncelist şi face parte din formaţia de orchestră care concertează, seară de seară, la etajul al doilea al «Barului Herdan» din Calea Victoriei.

Nu-mi atribui o competenţă prea vastă în domeniul muzicei. Cred însă că nu sunt alături cu drumul dacă afirm că footballistul Sony Niculescu este dublat de un violoncelist de bună calitate, de un muzicant care făgăduieşte o carieră de durată şi de sigură notorietate.

Nu e mai puţin adevărat însă că mesele în permanenţă ocupate dela etajul al doilea al «Lafayette-»ului falimentar ce'şi zice «Herdan», nu se datorează geniului muzical al..... violoncelistului din orchestră, ci atracţiei fireşti pe care o exercită numele footballistului Sony Niculescu, de venit, în viaţa de toate zilele, «violoncelistul Sony Niculescu dela Herdan».

La drept vorbind, aceasta e principala meserie a lui Sony Niculescu: violoncelul. Violoncelul pe care mâinile îndemânatice, dirijate de o ureche dăruită îl pot struni şi vara şi iarna şi când plouă şi când ninge şi la tinereţe şi la bătrâneţe. Asta, în timp ce footballul e o meserie efemeră. Azi cu două picioare, mâine cu unul. Astăzi, tânăr şi viguros, mâine bătrân şi inutil.

Mă gândesc, dimpotrivă, când aud că Sony Niculescu este plătit cu 350 lei pe seară, la situaţia celorlalţi jucători de football, greeri nepăsători astăzi, când gloria şi banii le sunt la îndemână şi dezarmaţi cu totul pentru bătălia existenţei ce va trebui să înceapă odată şi odată.

Orice s'ar spune: omul sănătos la minte nu dă ascultare numai mirajului şi tentaţiei meseriei de footballist. Provizia unei alte meserii este absolut necesară, pentru acela ce este plecat să-şi trăiască viaţa gospodăreşte, cumpărându-şi iarna plug şi vara sanie.

Dela tricou la smoking

Matchul C.F.R.—Unirea Tricolor s'a terminat...

O oră mai târziu, Sony Niculescu a desbrăcat costumul de sport şi e prezent la «Herdan» în ţinuta elegantă şi ceremonială a smockingului...

Luăm loc la o masă mai retrasă, pentru a putea sta de vorbă în linişte. Ţi-ai găsit însă... Din minut în minut, tot felul de lume poposeşte la masa noastră cu curiozitatea însetată şi cu întrebările ploaie. Şi ce întrebări:

O vânzătoare din «Bar»:

— Ce aţi făcut, domnule Sony?

Pumnal...

— 5-0 pentru C.F.R.

— Pentru C.F.R.? Vai!...

Un tip cu monoclu:

— Care e rezultatul, Sony?

Cianură de potasiu...

— Am piredut cu 5-0...

— Cu 5-0? Cum dracu?

Un domn chel:

— Cum s'a terminat matchul?

Sublimat corosiv:

— Ne-a bătut C.F.R.-ul...

— Cu cât?

Tuberculoză...

— Cu 5-0...

— Teribil... I-auzi, domnule, 5-0.

Un ofiţer din administraţie:

— Cum a eşit matchul, Sony

Cancer...

— 5-0 pentru C.F.R...

Etc. Etc. Etc...

In mai puţin de 10 minute: 50 întrebări. Şi 50 de răspunsuri dureroase: a bătut C.F.R.-ul cu 5-0.

Bietul Sony. Mă priveşte buimăcit.

— Nu mi-e atât de mare necazul că am fost bătuţi, fiindcă C.F. R. a jucat mai bine ca noi şi a meritat victoria, cât mi-e de mare supărarea pe care mi-o cauzează, după match, fiecare rezultat nefavorabil. Mai cu seamă un rezultat de 5-0... Gândeşte-te doar, ce calvar este să fii asaltat cu întrebările şi să trebuie să înapoiezi tuturor acelaş răspuns enervant am pierdut.. am pierdut... am pierdut...

Groasnică meserie...

— Lasă, Sony, că nu e chiar aşa de groasnică. Apoi, eşti, probabil şi foarte tânăr... Câţi ani ai?

— 21 ani...

— In ce an eşti născut?

— In 1914...

— Asta însemnează că ai 22 ani...

— Da cam atâta.. 21 ani.. 22...

— Constat că ai început să umbli cu anii cu multă băgare de seamă.. Parcă ai fi o cucoană..

— Sunt un footballist.. Şi e cam tot acelaş lucru, fiindcă îmbătrânim la fel de repede. Minciuna ne mai ţine...

— Ai făcut armata...

— O fac acuma...

— Eşi militar?

— Da. Ofiţerii din regimentul Mihai Viteazul, unde sunt eu repartizat, îmi arată însă o admirabilă bunăvoinţă şi numai aşa se explică faptul că îmi pot vedea de football şi de meseria mea de violoncelist...

— Cum ai ajuns la profesiunea aceasta? Ai avut talent de mic copil?

— Da.. N'am fost niciodată ceeace se cheamă un copil minune, dar am evidenţiat, încă din vremurile copilăriei, o puternică înclinaţie pentru muzică.. Lucru şi firesc dealtfel, dacă îţi voiu spune că mă trag dintr'o familie de muzicanţi..

Inceputuri banale

— Dar de football, în ce împrejurări te-ai apucat?

— N'am avut începuturi senzaţionale. Am debutat şi eu în.. arta soccerului, în împrejurările banale care aparţin tuturor copiilor: azi cu un ghiomotoc de hârtie, mâine cu o cutie de sardele, apoi cu o minge de cârpă, din când în când cu o veritabilă minge de football, în sfârşit, după cum se întâmpla..

Am trăit, deci şi eu, întreaga poveste a începuturilor, cu matchuri de football pe maidan, cu partide «la două goaluri» în câte 4 şi cinci jucători şi cu două şepci de liceu sau două pălării care interpretau rolul barelor...

Pe cât îmi amintesc, primele schooturi le-am tras pe la vârsta de 7 ani. Pe urmă am început să frecventez cu frenezie terenul dela şosea încercând să mă iniţiez cât mai bine în secretele footballului...

Ca orice copil, am fost un pasionat.. Un pasionat după distracţie.. Şi, slavă Domnului, footballul, mai cu seamă în epoca începuturilor, când nu pretindea nici un efort deosebit, este o distracţie extrem de antrenantă...

Se pare că, în cazul meu personal, footballul juca un rol de.. corupţie extrem de primejdios, de vreme ce taică-meu nu mă mai slăbea cu bătăile...

Ce folos însă.. Cu cât era bătaia mai sdravănă, cu atât mai mare era apoi şi pofta mea de joc.. Ştii, ca să mă consolez...

Mi-aduc aminte că, odată, tata mi-a ascuns pantofii, sperând că prin această... sabotare eficace, voiu rămâne acasă şi, vorba lui, îmi voiu vedea de treabă...

Degeaba...

Ce crezi că am făcut?

Am găsit o pereche de pantofi de-ai sorii mele, cu tocuri înalte şi am plecat cu ei pe Federaţie, jucând cu desinvoltură un match întreg.. Pe chestia asta, multă vreme m-a urmărit porecla de «Pantof»...

Pe muntele Acropole

— In ce post jucai pe vremea aceea?

— Tot centru înaintaş. De cum am pus piciorul pe minge mi-a plăcut postul ăsta şi nu l-am schimbat deloc. Am jucat înaintaş centru pe maidan, apoi la Turda şi acum la Unirea Tricolor.. Nu ştiu cum, dar postul ăsta mi s'a părut cel mai important din echipă şi, natural, m'a atras.

Pe vremea amatorismului pur

— Unde ţi-ai făcut debutul oficial de jucător de football? La Turda?

— La Turda.. Eu însă mă înscrisesem, înainte, la Juventus, crezând că voiu juca în echipa de juniori a roş-albaştrilor, pe atunci extrem de redutabilă...

S'a întâmplat însă că Juventus avea în postul de înaintaş centru la juniori pe Costel Popescu, fratele lui Gică Popescu, dela Sp. Studenţesc, un element foarte înzestrat care mă surprinde că nu-l mai întâlnesc atăzi pe terenurile de sport...

Costel Popescu era excelent în postul de conducător al liniei de atac, aşa că, îţi închipui, Juventus m'a încercat, la antrenament, în alt post, unde erau mai puţin bine reprezentaţi. M'au încercat ca extremă stângă. N'am dat însă satisfacţie, astfel că n'am fost introdus niciodată în matchuri publice...

In cele din urmă însă am fost remarcat de Viziru dela Turda, care m'a rugat să viu la clubul unde era el marele animator, promiţându-mi că voiu fi căpitanul echipei de juniori...

Pe vremea aceea, — a amatorismului pur, — căpitănia unei echipe reprezenta, într'adevăr, o momeală.

— Cât timp ai jucat la juniori?

— Am jucat vreme de doi ani... Trebuie să-ţi spun însă că am fost solicitat, în vremea aceasta, în repetate rânduri, să joc în echipa I-a, dar am refuzat cu îndârjire, în ciuda marei cinste ce mi se făcea şi a deosebitului prestigiu ce mi se oferea...

Imi plăcea însă foarte mult să joc la juniori.. Era o tripletă Mustaţă, eu şi Goguţă, care mergea ca pe note şi nu'mi venea deloc s'o părăsesc pentru onoarea de a figura în echipa I-a.. Mai mult îmi surâdea perspectiva de a conduce linia de înaintare a juniorilor şi de a realiza Duminecă după Duminecă, victorii cu scoruri astronomice. 5-0.. 7-0.. 8-1.. Numai aşa băteam. Şi funcţiona tripleta noastră, o minune...

— Când ai jucat totuşi pentru prima oară la I-a?

— Intr'un match cu Venus, pe care l-am pierdut..

Am mai susţinut apoi câteva matchuri, jucând, în total, la echipa I-a timp de şase luni de zile, până la un match susţinut împotriva Viforului Dacia.

Partida aceasta avea loc ca match de deschidere la prima întâlnire, mi se pare, Venus-Ripensia, care atrăsese pe stadionul Venus, o lume imensă.

Am jucat atunci foarte bine şi lucrul acesta l-a observat mai cu seamă d. Nicu Lucescu, care... Dar ce să-ţi mai spun: în sezonul următor jucam la Unirea Tricolor.

Primul match ca «oborean» l-am jucat la Arad, contra Gloriei. Apoi, în faţa C. A. O.-ului şi a Ripensiei, la Bucureşti, am făcut partide excelente. Cred că debutul meu în rândurile Unirii Tricolor a corespuns aşteptărilor domnului Lucescu. Am avut o perioadă admirabilă, când, match după match, jucam foarte bine, fiind mereu printre echipierii remarcaţi de public şi de ziare.

— Apropo: îţi dai seama când joci slab?

— Cum de nu.

— Astăzi, de-o pildă, cum ai jucat?

Sony se înroşeşte.

Are şi dreptate.

Intrebarea noastră e prea bruscă.

Totuşi, răspunsul nu întârzie prea mult:

— Cum am jucat astăzi? Cred că cel mai just răspuns este să spun că nu m'am putut înţelege cu camarazii mei din echipă.

Jucătorii şi ...cronicile

— Citeşti cronicile?

— Arată-mi jucătorul care a doua zi după match, nu se duce întins la chioşcul de ziare şi nu citeşte cronica dela sfârşit spre început, spre a surprinde mai repede aprecierile asupra jucătorilor.

— Te afectează mult o cronică defavorabilă?

— Poate că n'o să mă crezi: nu mă supără prea mult o apreciere care nu e măgulitoare.

— Păstrezi cronicile?

— Unele, da. Şi, natural, selecţionate dintre cele mai bune. Le păstrez, fiindcă vreau să le am mai târziu, când nu voiu mai exista ca jucător de football, o amintire din vremurile tinereţii.

— Care e cel mai bun back de care te-ai lovit în carieră?

— Din moment ce am jucat împotriva lui Sesta, cred că ghiceşti

— Dar dintre fundaşii autohtoni?

— Dintre backii români, îmi place foarte mult Sucitulescu. Dar dumneata m'ai întrebat parcă de fundaşii cu care am avut de luptat. Cred că cel mai bun e Albu, după cum Sfera nu va trebui să se supere dacă îi voiu conferi întâietatea în materie de duritate.

In tripleta Turdei: Stancu I. Sony Niculescu şi Georgescu.

— Dar cel mai mare jucător al nostru? Pe care îl socoteşti?

— Imi pare rău că nu mă pot diferenţia de toate răspunsurile pe care le-ai primit până acum la această întrebare... Trebuie să spun şi eu acelaş lucru că Bodola este jucătorul nostru cel mai talentat şi totdeodată unul din cei mai minunaţi jucători pe care i-am văzut până acum. Imi place, deasemenea, Bindea. Bineînţeles, când nu e nervos. Şi sunt şi zile când nu e nervos. Sau, însfârşit, e mai puţin nervos...

Tot violoncelul e mai productiv

— Câţi bani îţi produce footballul?

— Asta n'am voie să spun... In orice caz, câştig mai bine cu violoncelul decât cu mingea de football...

— Cât eşti plătit aici?

— Am 350 lei pe seară...

— Asta înseamnă 10.500 lei pe lună. Şi cu banii pe care îi câştigi la football, asta face o sumă într'adevăr simpatică... Şi ce faci, în cazul acesta cu banii? Eşti cheltuitor?

— Sunt foarte cheltuitor... Şi, în afară de asta, am şi ghinion la pocker...

— In afară de... ghinionul de la pocker, pe ce ţi se trec banii?

— Ştiu şi eu? Pe o mie şi una de nimicuri... E atât de fascinant Bucureştiul ăsta, e atâta viaţă pe străzi, în localuri, sunt atât de frumoase vitrinele şi fetele, şi ele...

Dealtfel, ar fi şi foarte greu. Intreţin familia... Din banii pe care mi-i aduce footballul, dacă opresc câteva sute de lei... Restul se duc pentru nevoile casei. Şi mai am şi un frate bolnav. Cu doctori care nu vin pe gratis... Cu medicamente care costă foarte scump... Fă şi dumneata socoteala şi ai să vezi

— Cum îţi petreci ziua?

— In momentul de faţă sunt extrem de aglomerat. Dimineaţa, am armată, după masă am cursuri la conservator, — sunt în ultimul an la clasa de violoncel a excelentului profesor d. profesor d. Gh. Dinicu — iar seara, dela 7 până la 12 noaptea, concertez aici la Herdan.

Când mai fur şi eu câte un bob de timp liber, mai mă duc pe la un cinematograf. Pe la un teatru... Mai cu seamă la revistă. Şi îmi plac foarte mult Virginica Popescu şi Silly Vasiliu...

— Primeşti scrisori din public?

— Nu duc lipsă.

— Şi bileţele de dragoste?

— Mutra mea ce-ţi spune?...

— Imi spune că... ceva trebuie să fie...

— Păi şi este... Nu mă omor însă cu firea. Nu dragostea este capitolul cel mai important din viaţa mea, deşi sunt tânăr şi ar trebui să vorbesc altfel despre acest patrimoniu al vremurilor de tinereţe...

Mă preocupă însă gândul unei cariere. Footballul nu-mi poate îngădui nici o perspectivă. Voiu juca încă doi-trei ani. Incă cinci. Ei şi apoi?

Idealul meu este să termin conservatorul şi să-mi găsesc un post sigur, la Stat, fie în orchestra Operei Române, fie la radio, însfârşit, să mă ştiu undeva unde, cu munca şi talentul meu, să-mi pot asigura o existenţă liniştită de burghez...

JACK BERARIU.

Cu echipa României la Balcaniada dela Atena.

CROSS-COUNTRY

Liga Muntenia îşi inaugurează astăzi sezonul de toamnă

Liga de atletism Muntenia, inaugurează astăzi dimineaţa sezonul de cross-country.

Se vor disputa două alergări pe teren variat, una deschisă juniorilor şi alta seniorilor.

PARCURSUL CROSSURILOR

JUNIORI 2 km.: comuna Dămăroaia — şos. Bucureşti Noi — Griviţa C. F. R. — Prelungirea Griviţei — Strada Caransebeş — sosirea urmând a avea loc în faţa Rafinării Petrol Bucureşti.

SENIORI 4 km.: Plecarea la Abatorul Străuleşti — Şos. Bucureşti-Noi — Vulcan — str. Bazilescu-Biserica Bazilescu—Dămăroaia — Griviţa C.F.R. — Prelungirea Griviţei — str. Caransebeş. Soşirea la rafinăria Petrol Bucureşti.

CE CLUBURI VOR LUA PARTE

Vor lua parte alergătorii următoarelor grupări:

1. Petrol Bucureşti, 2. C. F. R, 3. Vulturul, 4. S. T. B.

AMANUNTE DE ORGANIZARE

Toţi concurenţii se vor prezenta Duminică la ora 9 dimineaţa în str. Caransebeş No. 1 la sediul Rafinării Petrol Bucureşti, unde se primesc înscrierile şi de unde concurenţii vor pleca cu maşina la locul de plecare.

JURIUL

Preşedinte: C. Ni escu, preş din ele Ligii Muntenia, Comisar general: C. Leoveanu; Judecători: C. Iordănescu, V. Trestioreanu.

Starter: Răducanu. Secretar: locot. C. Popescu.

Ştiri

D. prof. George Ţintă, directorul şcoalei de zbor a Aero-Clubului Prahova, a părăsit Capitala, eri cu destinaţia Germania.

D-sa va aduce dela Berlin la Bucureşti, pe calea zborului, un avion „Bucker-Iungman", pe care-l va pilota singur la bord.